

Standpunkt, enten man vil have det hele, som det foreligger, eller helt forkaste, hvad der er Tale om. Ved det foreliggende Lovforslag spændes Staten jo meget stærkt for, og det forekommer mig, at der paa adskillige Punkter af Lovforslaget burde være sket en Forandring. Til Oplysning for ærede Medlemmer, som ikke kender Forhandlingerne i Valutakonferencen — jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister har fulgt disse Forhandlinger, og at jeg derfor ikke behøver at give saadanne Oplysninger til Gavn for Finansministeren —, vil jeg sige, at det Forslag til Oprettelse af en Kursegaliseringssfond, som er aftrykt i Valutakonferencens Betænkning, ikke i sine Detailler er vedtaget af Konferencen. Valutakonferencen har enstemmigt sluttet sig til Tanken om, at der skulde oprettes en saadan Valutaegaliseringssfond, men det nærmere Forhold mellem Statens, Bankernes og Nationalbankens Deltagelse deri er ikke afgjort af Valutakonferencen. Det vil ogsaa fremgaa af selve Valutakonferencens Betæknings Tekst og Overskriften over Valutaegaliseringssforslaget, saaledes som det staaar i Konferencens Betænkning. Side 4 i Valutakommissionens Betænkning staaar der angaaende Kursegaliseringssfondens Gennemførelse: „jfr. det som Bilag trykte Forslag fra Udvalget af 28. August 1923“. Dette Udvalg var et Underudvalg, der var nedsat af Valutakonferencen, og som fremkom med et Udkast til Forslaget. Hvis Valutakonferencen i Detailler havde drøftet Udkastet, som det forelaa, vilde Konferencen ikke have præsenteret det som Udvalgets Forslag, men som sit eget Forslag. Ogsaa Overskriften over Forslaget viser tydeligt, at Valutakonferencen ikke har taget Stilling til Detaillerne, idet det stadig fremtræder som et Forslag fra Udvalget af 28. August 1923 om Oprettelse af en Valutaegaliseringssfond.

Naar Valutakonferencen har fulgt denne Fremgangsmaade, er det naturligt, fordi man ikke paa nogen som helst Maade vilde binde Staten, og nogle vilde maaske heller ikke binde Bankerne stærkere, end det var gjort ved et saadant Udvalgsforslag, der i Virkeligheden var et Prøveudkast med Hensyn til Maaden, hvorpaa noget saadant skulde indrettes. Men det forekommer mig, at Regeringen ved sine Forhandlinger om den endelige Udformning af dette Udvalgsforslag har været i høj Grad uheldig, idet den ikke har formaaget at faa saadanne Ændringer

ind, som i Virkeligheden betød noget. Jeg tror ikke, at det vilde have været muligt for Regeringen at opnaa, at de private Banker paatog sig en større Risiko, end de har paataget sig i det Forslag fra Udvalget, som forelaa; jeg ved jo, at Regeringen ikke har nogen særlig Indflydelse paa de private Bankers Stilling til et saadant Spørgsmaal, saa jeg vil tro, at Regeringen vilde staa svagt overfor de private Banker. Men det samme er ikke Tilfældet med Hensyn til Nationalbanken. Naar Regeringen staaar svagt overfor Nationalbanken, er det Regeringens egen Skyld; Nationalbanken er i Virkeligheden i allerhøjeste Grad afhængig af Regeringen og Lovgivningsmagten, og den Regering, der under Forhandlinger med Nationalbanken vil opnaa nogen virkelig Fordel for Staten, er i Stand dertil. Men Nationalbanken er ikke blevet spændt stærkere for, Staten er ikke blevet mere aflastet, end der forelaa Forslag om fra det Udvalg, der var nedsat af Valutakommissionen, det Forslag, som Valutakonferencen netop af disse Grunde ikke vilde tage Detailstilling til.

Jeg skal pege paa et Par Punkter i det foreliggende Lovforslag, som jeg synes er ganske urimelige. De private Bankers Risiko er begrænset til $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg tror, som sagt, ikke, man kan faa dem til at overtage en større Risiko, men deres Fortjeneste er ikke begrænset. Der er i hvert Fald en Mulighed for, at Forslagets Gennemførelse kan bringe en Gevinst til Fordeling blandt Deltagerne i Fonden, og hvis dette sker, er der ikke noget i Vejen for, at Bankerne kan opnaa en betydelig større Gevinst end de $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr., der er sat som Grænse for deres Tab. Jeg føler mig nogenlunde overbevist om, at det havde været muligt at opnaa, at de private Banker gav Afkald paa en Gevinst, der laa udover den Risiko, de har paataget sig, og naar det ikke er sket, mener jeg, det er, fordi Regeringen under sine Forhandlinger ikke har udnyttet de Midler, der var til Stede. Jeg synes, det er saa rimeligt, at den, der vil begrænse sin Risiko, ogsaa maa finde sig i, at hans Gevinst begrænses. Med Hensyn til Nationalbanken er Forholdet det, at den staaar halvt med Staten om Skaden, bortset fra de $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr., der falder paa Privatbankerne, men den staaar ikke halvt med Staten om Gevinsten, for den kan Privatbankerne jo faa en Femtedel af. Men sæt nu, der bliver en Gevinst, er der saa egent-